

OČ JDE

O jednotu našeho snažení.

Život národa je vytvářen a určován činností organizací, skupin a jednotlivců; jejich činnost je někdy souběžná, někdy protichůdná, někdy koordinovaná. Její výslednicí je to, co se označuje jako "jednání národa".

Tomuto celku názorů, činů a snah, které jsou směsí a nikoliv řádem, dává obvykle směr a zaměření jedno středisko národního života, jehož autorita je výslovně nebo mlčky uznávána většinou ostatních. Obvykle je takovýmto střediskem vláda; ale národy, které nemají samostatnost, si vytvoří podobnou mravní autoritu neformálně: na základě možnosti, cílů a výsledků jsou ochotny ostatní skupiny, organizace i jednotlivci převážně zaměřit svou činnost stejným směrem.

Náš národ v minulých staletích opětovně musel jít touto cestou ve svém životě. V době před I. světovou válkou to byla skupina české inteligence, soustředěná v Praze, která měla rozhodující vliv na celý národní život kulturní, politický i hospodářský. Během světové války se takovýmto centrem doma stala Mafie, v zahraničí Národní výbor. Za II. světové války jím byla exilová vláda v čele s prezidentem Benešem.

Po komunistickém puči se takovéto středisko, které by svou autoritou dávalo směr snažení celého národa, nevytvářelo ani doma ani v zahraničí, a ovšem pokus komunistické strany tuto funkci usurpovat, selhal naprosto. Národ ale takovéto středisko nezbytně potřebuje ke svému životu, bez něho československé úsilí o lepší budoucnost a československý boj za svobodu zůstane beztvárný, roztržitý a neúčinný. Zejména naléhavá je jeho potřeba v současné době změněné a měnící se taktiky komunistů, přesunu v komunistickém táboře a hledání odpovědi na novou situaci ve svobodném světě. V této době zvláště důležité úkoly čekají ty, kteří poznali komunismus a kteří vidí za dočasný mezinárodní klid a za nutnou taktiku, vynucenou katastrofálními hospodářskými neúspěchy komunistického systému. Je proto tím potěšitelnější, že mezi československými spolky a sdruženími jakož i oddanými jednotlivci, kteří stále usilovně pracují pro lepší budoucnost Československa, se začíná objevovat naděje, že v takovéto středisko by se mohla vyvinout Československá národní rada americká.

Československá národní rada americká je tradiční vrcholnou národní organizací amerických Čechů a Slováků, která poskytlá neocenitelné služby prezidentu Masarykovi a Národnímu výboru v I. světové válce a prezidentu Benešovi a čs. exilové vládě za II. světové války. Svou soustavnou činností, ideovou věrností československé národní tradici, politickou zásadovostí a kvalitou svých spolupracovníků se stává stále důležitějším činitelem nejen v krajanské Americe, ale v celém našem národním osvobozovacím úsilí jako nejvýznamnější protihráč komunistické vlády Československa.

Československá národní rada americká má nejen možnosti, které jiní nemají — širokou základnu členů a členských organizací, přístup k americkým vládním místům, vliv na americkou vnitřní politiku — ale současně naprosto správný politický postoj k novým taktickým tahům komunistického režimu v Československu, vyvěrající hlavně z toho, že představuje nejryzejší odnož té myšlenkové linie, která přivedla naše národní

obrození, vedla k národní samostatnosti a byla pak vůdčí ideou československého státu. Již v prohlášení k minulému výročí 28. října zdůraznila Rada, že "všechna nedávná opatření KSČ mají za úkol komunistickou diktaturu udržet, nikoliv oslabit nebo změnit". Ve svých tiskových zprávách pravidelně upozorňuje na pokrytectví různých liberalizačních opatření, na př. t. zv. propuštění arcibiskupa Berana.

Vyvrcholením tohoto vývoje byl zatím poslední sjezd Československé národní rady americké, z kterého vyšla řada usnesení, která jsou programem její další práce a kterým pro jejich závažnost je věnována část tohoto čísla.

V první řadě prohlásila Rada, že komunistická taktika dělat z nouze čtnost a vydávat neúspěch za svou obrodu, jvi neoklamala a nezviklala. Poselství Rady k domovu praví výslovně: "Hoci sa nám komunisti snažia nahovorit", že tento ústup je dobrovol'ný a je veľkomysel'ným darom ako aj nápravou minulých chýb, my vieme, že ide o ústup nedobrovol'ný, o ústup vynútený". Ke komunistickému režimu "je nemožné prejavovať i len sebe menšiu vd'ačnosť" a načisto nemožné zmieriť sa s dneš'ným stavom v Československu ako s akousi náhradou alebo náhražkou slobody. Náš požiadavok ostáva nezmenený: Obnovenie základných ľudských práv v Československu zaručených slobodnými voľ'bami pod mezinárodným dozorom". Prohlášení zásad Rady pak praví pádně: "Konečný cíl sovětského komunismu zůstal nezměněn: zničit svobodu. Změnila se pouze taktika: nechtějí nás už zastrášovat, chtějí nás raději uspat", a vyvozuje z toho úkol "hájit a uhájit americkou svobodu proti všem vnějším i vnitřním úkladům" a "nepovolit, dokud země našich otců nebude znovu úplně svobodnou". Konečně prostřednictvím rozšířeného styku s domovem třeba vyvracet komunisty záměrně vytvořený názor, že se pod komunistickým režimem nedá nic dělat. Národ, ačkoliv sjednocený jen apatií a odporem, zasadil komunismu těžkou ránu, "a keď vedel dobyť takého vit'azstvo národ zjednotený len odporom a apatiou, čo viacej môže urobiť" národ zjednotený spoločným ideálom a spoločným vznešeným cieľom!" "Návštevy našich milých hostí z Československa, ako aj naše návštevy v Československu, budú napomáhať k tomu, aby sa takýto spoločný ideál a spoločný úsudok vytváraly", pretože politické nadání československého lidu mu pak umožní využít do krajnosti všech možností. Vytváření národního ideálu a společného národního veřejného mínění si tak Rada položila za jeden z čelných úkolů.

Poslední její sjezd ukazuje, že Československá národní rada americká neuhýbá povinností, před které je chťe nechtě vývojem stavěna, a že se stává nejslibnějším ohniskem československého ideového života.

ZE STUDENÉ VÁLKY

Na pokraj propasti.

Důvěrná publikace jednoho z předních amerických soukromých zpravodajských ústavů zahajuje rozbor světové situace těmito slovy: "Vlády Spojených států a Sovětského svazu jsou si dnes navzájem rovny v jednom směru: jsou ve stavu naprostého zmatku. Obě dvě se topí v bařině nerozhodnosti nejhorší za celou generaci."

V Sovětském svazu byla ze strany vypuzena pro-čínská skupina kolem Molotova a strana je sjednocena v od-

poru vůči nárokům KS Číny, ale je rozdělena v názorech, jak nejlépe dále postupovat. Stoupenci směru, který kritikové nazývají "gulášový komunismus", tvrdí, že Sovětský svaz neunese výbojné vedení studené války na obě strany; navrhuji snížení zbrojení, účinné zvyšování životní míry komunistických zemí a dočasné příměří se Spojenými státy jako nejlepší cestu k obnovení monopolní mocenské pozice KS SS v komunistickém světě, jež se jim zdá nezbytnou základnou konečného vítězství komunismu. Na opačném pólu jsou komunisté ve vedení sovětské armády a těžkého průmyslu, kteří vidí v "gulášovém komunismu" nebezpečné oslabení Sovětského svazu — a ovšem i oslabení vlastní moci v sovětské společnosti. Ačkoliv Chruščov vede křídlo "gulášového komunismu", nemá dostatečnou převahu, aby mohl svou politiku jednoznačně prosadit, a tak se opatření pro a proti střídají, ruší a si odporují.

Ve Spojených státech je situace podobná. Celá skupina vedoucích politiků je ochotna věřit — už po tolikáté! — že sovětský komunismus je neodvratně na cestě demokratizace a že Spojené státy tuto cestu mohou nejlépe uspišit ukončením studené války. Ukončení studené války umožní Sovětskému svazu snížit zbrojení a zvýšit životní úroveň obyvatelstva, s čímž prý úměrně bude klesat výbojnost i vnitřní nesvoboda komunistického systému. Jako součást této politiky je navrhováno podstatně omezení výdajů na zbrojení, což má uvolnit velké hospodářské zdroje k odstranění chyb americké společnosti (nezaměstnanost a nerovnoměrné rozdělení důchodů) i celého nekomunistického světa (pomoc koloniálním národům). Proti této skupině stojí silný tábor těch, kteří ve vylíčených názorech vidí nebezpečný sebeklam, který umožní sovětskému bloku překonat současnou krizi a potlačit čínské soupeře a na který nakonec Spojené státy a celý svobodný svět těžce doplatí. Ani v americké politice nemá jedna či druhá strana převahu, a vládní rozhodnutí jdou jednou tím, jednou druhým směrem, vyvolávající nejistotu ve světě a nespokojenost ve Spojených státech.

Sovětská politika je váhavá a nerozhodná i vůči KS Číny. Důvodem je, že čínská pozice v komunistickém světě je mnohem silnější, než je všeobecně známo — ale jak je dobře známo v Moskvě. I když na sovětské straně je vedení nejméně 70 z 90 komunistických stran, které existují, KS Číny má na své straně již dnes polovinu ČLENŮ komunistického hnutí. V jejím táboře je pevně jen 8 komunistických stran — Korea, Burma, Malajsko, Nový Zéland, Indonézie, Japonsko a Albánie — ale těchto 8 stran spolu s KS Číny představuje 20 milionů členů z celkového počtu asi 40 milionů organizovaných komunistů ve světě. Za druhé: Čína ovládá stranu a vládu severního Vietnamu přes pokusy Ho-či-Mina o střední cestu mezi Sovětským svazem a Čínou. Pro vedení partyzánské války v jižním Vietnamu a v Laosu je čínská pomoc nezbytná, a tak je severní Vietnam volky nevolky na čínské straně. Silné pročínské skupiny jsou v KS Cejlonu a KS Indie. V Cejlonu se jim podařilo vytlačit Chruščovovy lidi z vedení ve prospěch "neodvislých" a v Indii je osud prosovětského předsedy strany nejistý. V Australii je situace podobná.

Čínská pozice v latinské Americe se zlepšuje každým rokem. Stotisícová KS Brazílie vypověděla poslušnost Moskvě již před rokem a je pod stálým tlakem pročínských složek, aby se přidala zcela k Číně. Strana v Peru se kloní více k Číně než k SSSR, a v Čile je heslem komunistických teroristů "My revolucionáři pochoduje me s Čínou!" Podobné tendence sílí v Argentině, Paraguaji, Kolumbii, Uruguiji a v Mexiku. Kuba přes tlak Moskvy nepodepsala nikdy smlouvu o zastavení atomických pokusů a Castrovo okolí je otevřeně pročínské. V Africe jsou hlavními opěrnými body čínských komunistů Zanzibar, jehož vláda je otevřeně na jejich straně, a Kongo, jehož teroristické hnutí je vedeno Petrem Mulele, Lumumbovým nástupcem, který byl vycvičen v Pejpinu;

dále v teroristickém hnutí v portugalských osadách, a v Alžírsku.

Vedle této opory u barevných a "nevyvinutých" národů vystupují stále silněji pročínské složky v Evropě. Pročínské "frakce" jsou ustaveny ve Francii a v Belgii. V Itálii bylo založeno "Sdružení italsko-čínského přátelství", které rychle získalo 18,000 členů. Pročínská skupina v Anglii je malá, i když aktivní; zato pročínské frakce v komunistických stranách americké a kanadské jsou pevně zakotveny.

Zatím co čínská "internacionála" je dravá a útočná, tábor prosovětský je nejistý a váhavý. Jedině KSC a KS Bulharska jdou s KS SS bezvýhradně. Vedení ostatních stran komunistického bloku získala z čínsko-sovětské revnivosti mnoho výhod a mnoho volnosti, kterých by se musela vzdát ve prospěch Moskvy, kdyby došlo k otevřené roztržce, jež by obnovila ve východní Evropě jednoznačně nadvládu KS SS. Zejména Rumunsko a Jugoslávie, ač na straně SSSR, jsou proti formálnímu vyloučení KS Číny z komunistického hnutí. V nekomunistických státech je v tomto ohledu vedení komunistických stran rozděleno. Vedení KS Francie je pro vyloučení čínských komunistů, vedení KS Itálie je proti; ale v obou stranách je síla opozice proti oficiálnímu postoji značná. Stejně je tomu ve všech ostatních stranách prosovětského tábora ve svobodném světě: všichni si uvědomují, že vyloučení KS Číny a odchod s ní sdružených stran z komunistického hnutí by pro každou stranu znamenal ztrátu členstva, ztrátu hlasů, znechucení souputníků, vnitřní boje a ideologický zmatek. Proto váhavost, které pročínské skupiny a skupinky s rozhodností využívají.

Ponechat KS Číny v komunistickém hnutí nebo ji vyloučit — obojí znamená pro KS SS porážku. Cesta z této slepé uličky je vmanévrovat Spojené státy a Čínu do konfliktu, který by Čínu pokořil, ale ne porazil. Rozhodné pokoření Číny by dokázalo správnost Chruščovovy politiky a obnovilo plně autoritu KS SS v komunistickém táboře. Porážka Číny však by znamenala nejen obrovské zeslabení komunistického světa, ale i mravní porážku KS SS — neboť odpovědnost za pád komunismu v Číně by jasně padla na Sovětský svaz. A čínští komunisté si jsou plně vědomi toho, že — budou-li postupovat dost obratně — Sovětský svaz je bude muset zachránit před porážkou, a dát tak jejich politice zadostiučinění, které jim dále pomůže v zápase o vedoucí roli v komunistickém hnutí. Obě strany zcela zřejmě počítají s tím, že Spojené státy zahájí, povedou a ukončí svůj konflikt s Čínou v mezích a v době, jak se to komunistům hodí. I v tom je velký otazník komunistických kalkulací. Oba komunistické kolosy v boji o nadvládu nad světem tak útoky v Laosu a Vietnamu rozehrávají hazardní gambit, jehož nebezpečí jsou nekonečná a důsledky nedozírná.

Kuba ohlásila bankrot.

Koncem července ohlásila Castrova vláda, že zastavuje veškeré obchodní jednání o nové dodávky a že také nemůže a nebude platit to, co dluží za zboží už dodané nebo objednané. Z tohoto opatření byl vyňat pouze materiál, potřebný pro výrobu cukru a niklu a pro výstavbu výzkumných zdravotních středisek.

Jak v komunistických režimech obvyklé, přiznání neúspěchu bylo odkládáno až do okamžiku, kdy se z obtíží stala katastrofa takových rozměrů, že se už nedala zastříhat. Jak obvykle, nebyla katastrofa vysvětlena po pravdě pochybeností celého režimu, ale svedena na několik osob, které se staly předmětem čistky. Mezi nimi je prezident kubánské Národní banky Marcelo Fernandez a ministr zahraničního obchodu "major" Alberto Mora. Jak při čistkách je obvyklé, vyšly při tom na veřejnost okolnosti, jinak tajené, o tom, jak komunisté vedou a spravují stát. Zjistilo se na příklad, že nikdo — ani kubánská Národní banka ani ministerstvo zahraničního obchodu — nevěděl, jaké výše dosazují zahraniční závazky Kubu a

kdy a kolik bylo splatno zahraničním dodavatelům.

Kuba dluží jiným komunistickým zemím za dodané zboží a investice závratnou částku 2,500,000,000 dolarů. V této částce nejsou obsaženy dodávky vojenského materiálu, protože cena dodaných zbraní je považována za tajemství. Ztráta dvou a půl miliardy dolarů, která postihuje sovětský blok, je rozdělena takto:

Sovětský svaz	1,500	miliónů	dolarů
Československo	430	"	"
Polsko	250	"	"
Rumunsko	85	"	"
Maďarsko	70	"	"
Ostatní	165	"	"

Po Sovětském svazu nese tudíž největší břemeno Československo. Srovná-li se velikost a národní duchod Sovětského svazu s rozsahem Československa a naším národním duchodem, je vidět, jak Československo hospodářsky krvácí za sovětské zájmy. 430 miliónů dolarů přepočteno na vývozní koruny po 7 Kčs za \$1 činí tři miliardy a deset miliónů vývozních korun. Jedna vývozní koruna se rovná 5 Kčs normálního československého oběživa, t. j. 35 Kčs za dolar — oficiální kurs, který musí Národní banka platit Čechoslováci, odjíždějící do zahraničí. Přepočteno na domácí koruny investovalo tudíž Československo do Kuby v rámci dobrodružné sovětské politiky částku patnácti miliard padesáti miliónů korun během několika let. Odhadneme-li skromně, že dodávky zbraní z Československa činily aspoň stejnou částku, věnovala každá čtyřčlenná rodina v Československu Castrovi přes 12,000 Kčs.

NAŠE VLAST

Jednou z hlavních zbraní komunistického režimu je umělá izolace, kterou obklopuje své poddané. Tím, že jim znemožní výměnu myšlenek, znemožňuje krystalizaci národního veřejného mínění a ztěžuje spontánní akce ve prospěch svobody. Jak plně se mu to podařilo, ukazuje jednání návštěvníků svobodného světa z Československa. I ti, kteří mluví otevřeně s cizinci i s politickými uprchlíky, ihned zmlknou, setkají-li se náhodou s jiným návštěvníkem z Československa. Jak strašné vysvědčení pro poměry, v nichž musí žít!

Tím více vítáme příležitost, že můžeme přinést články mladého návštěvníka Spojených států, který uvítá tuto možnost, jak prolomit "perpetuum silentium", vnucené československé veřejnosti, a promluvit touto oklikou přes cizinu aspoň k okruhu našich čtenářů ve své zemi.

Nejdůležitější událost.

Od posledního sjezdu československých spisovatelů zůstávají pražské demonstrace 1. máje nejdůležitější událostí v Československu. Jejich význam však je možno plně ocenit jen tehdy, jsou-li hodnoceny proti pozadí vývoje posledních let.

Charakter těmto letem dává rozdrčení maďarského povstání. Od roku 1948 vládla KSČ Československu hrůzou a terorem. Strach se stal nejmocnější zbraní jejího vedení. Pevné zdi věznic, ostatný drát koncentračních táborů, stíny šibenice a krutost pověstné StB — ochránce zákona a režimu — to byly hlavní znaky komunistického systému, které dodávaly sebevědomí a zpupnosti komunistickým vládcům a zastrašovaly a lámaly jejich odporce. Ti, kteří přesto měli dost odvahy postavit se na odpor, našli svůj úděl trpkých dlouhých let ve věznicích — a tak mnozí na šibenicích. Když vypukla maďarská revoluce, po prvé se strach přestěhoval k vládnoucím. Moc dobře cítili, že zdaří-li se vzpoura v Maďarsku, přeskočí jako elektrická jiskra i do Československa. Ale svobodný svět se nečinně díval na potlačení odvahy maďarského lidu a nechal jej na pospas kruté pomstě vítězné komunistické kontrarevoluce.

Ztroskotání maďarské revoluce vzalo lidem poslední zbytek odvahy. Nejhůře působila tichá komplicita Západu. Těm, kdo se stavěli proti režimu, bylo najednou

jasné, že tam, kde tolik věřili v pomoc, je pomoc nejistá a že jediná snad naděje je čekat na hospodářské zhroutení nesmyslného komunistického režimu. Naděje, provázená jistotou, že to bude trvat ještě po léta!

Léta opravdu míjela pod tíhou všeho, co režim dokázal napáchat, až se nakonec národ přece jen dočkal chvíle, kdy hospodářské neúspěchy a vzájemné neshody mezi jednotlivými komunistickými stranami donutily komunisty ke změnám a k uvolnění teroru. Lid za Železnou oponou, po léta těžce zkoušený, doufal, že nastává chvíle k ústupu režimu, ale opět odtamtud, odkud čekal pomoc, přišla pomoc ne utlačným, ale pšenice — pomoc kolísajícímu režimu!

A přesto studentské demonstrace, které se opakují již po několik let a ruší umělou "dobrovolnou" radost a jednotu oficiálních průvodů, rozrostly se letos do větších rozměrů. Obyvatelstvo, jindy zakřiknuté a ustrašené, se tentokrát začalo přidávat k nebojácnému hlasu mladé generace. Uvolnění teroru, ke kterému byl režim donucen, vykonalo své, začíná se zapomínat na dlouholetý strach a lid začíná, i když zatím v malém, využívat ústupků, které jej měly získat, uplatit a uspokojit, jako nástroje k získávání ústupků nových a dalších. Činí tak přesto, že si nikdo nečiní iluze o tom, jak by se zachoval svobodný svět, kdyby došlo k rozhodnému střetnutí s komunisty. V tom je JEDEN velký krok v našem myšlenkovém vývoji: mň spoléháme na cizí pomoc, víc začínáme spoléhat na vlastní síly, jakkoliv malé.

DRUHÝ velký význam květnových demonstrací je v tom, že pobořil v jednom dni výsledky komunistické propagandy, pečlivě budované po celý rok. Zprávy, pašované do západního tisku o tom, že Čechoslováci jsou s režimem v jeho uvolněné podobě jakž takž spokojeni nebo aspoň smířeni, byly zdiskreditovány s důkladností, jaké nikdy nemohla dosáhnout informační činnost a protesty svobodných Čechoslováků proti tomuto zkruslování skutečnosti. Politika hospodářské pomoci komunistickým režimům a fikce ztotožňování těchto režimů s jejich podanými byly rázem znova uvedeny v pochybnost a zabrzděny.

Májové bouře si vyžádaly oběti tak, jak si jich vždy vyžaduje boj za svobodu. Všichni se radujeme z toho, že tentokrát to nejsou oběti tak těžké a kruté, jako byly v údobí plného stalinismu. Tyto oběti nebyly přineseny nadarmo, ale znamenají viditelnou a citelnou porážku režimu nesvobody, bez jehož odstranění nemůžeme žít.

O kom je řeč?

"... je dnes vyvrcholením všeho sociálního, politického a mravního zla, jež kdy historie lidstva znala. Je to zosobněná nelidskost a barbarství. Nezná pojmu skutečné lidské cti, nezná pojmu skutečné lidské pravdy, nezná pojmu dobra, nezná pojmu lásky, spolupráce, tolerance, nezná pojmu svobody, pojmu svobodného osobního přesvědčení a svobodné náboženské víry. . . . Jeho politické metody jsou lež, podvod, vražda, krádež a loupení statků a jmění státu a pokojných bezbranných občanů. . . . Proti tomu všemu se bráníme, pro zničení této mravní bídy bojujeme, proti tomuto materiálnímu spuštění se stavíme. Každý z nás bez rozdílu, kdo chce zase žít lidsky, civilisovaně a důstojně, každý, kdo má rád svou zemi, svůj národ, své rodiče, svou ženu, sestru, bratra, děti, bude se hlásit do tohoto boje. Každý z nás at' se dnes postaví na místo, kam patří: do fronty vnitřní nebo vnější, krátce, do boje proti tomuto úhlavnímu našemu nepříteli. Kdo by se dnes díval nečinně kolem sebe a čekal, až to skončí, nebyl by hoden žít opět lidským životem."

Dr. Edvard Beneš,

projev k domovu v listopadu 1939.

TRIBUNA, list Československého zahraničního ústavu v exilu. — Redakce: Postbus 8, Haren (Gr.) Holand-

Prohlášení zásad naší práce.

My, představitelé americké větve československého lidu, shromáždění na sjezdu ČSNRA v Chicagu, znovu slavně prohlašujeme své rozhodnutí:

hájit a uhájit americkou svobodu proti všem vnějším i vnitřním úkladům;

udržet ve svých srdcích a myslích odkaz, který nám naši předkové zanechali, či který jsme si sami přinesli ze země svého původu;

odevdat toto národní dědictví neztenčené svým dětem a nástupcům; a hlavně

nepovolit, dokud země našich otců nebude znovu úplně svobodnou.

Budeme i nadále hájit pravdu, spravedlnost, lásku a svobodu v boji proti lži, bezpráví, nenávisti a útisku. Tento boj povedeme vždy a všude. Konečným cílem bude dosažení a zajištění spravedlnosti a svobody — politické, náboženské, hospodářské i sociální — všem lidem, všude na celém světě, zde ve Spojených státech, v Československu a kdekoliv jinde, kde by tyto nejvyšší statky byly lidem upírány.

Sovětský komunismus změnil svou taktiku. Nevyhrožuje už útočnou válkou, ale rozkládá nekomunistické národy i jejich spojenectví. Těžisko soustřeďuje na oko přenesl ze zbrojení na pole hospodářské a kulturní. Ve styčích mezinárodních projevuje více ochoty k dohodování. V porobených národech uvolňuje mnohá pouta.

Leč konečný cíl sovětského komunismu zůstal nezměněn: zničit svobodu. Změnila se pouze taktika: nechťejí nás už zastrášovat, chtějí nás raději uspat.

Je na nás, abychom se uspat nedali.

Vyburcujeme všechny své bratry a sestry v celé krajské Americe, aby spolu s námi obhájili tu svobodu, za kterou jsme do této pozeňnané země přišli.

Vyburcujeme všechny své americké spoluobčany, aby nepřipouštěli ústupků, které by nebyly vyváženy rovnoměrnými ústupky se strany komunistických vlád, aby vždy bděli nad přesným dodržováním všech smluv a ujednání.

Vyburcujeme vládu Spojených států, aby mezi přední úkoly své zahraniční politiky zařadila provedení svobodných voleb pod mezinárodním dohledem jak v Československu tak i v ostatních porobených národech.

Nepovolíme, dokud se tak nestane.

Je to úkol neskonalý, k jehož provedení potřebujeme pomoc, podporu a spolupráci každého jednotlivce, každé organizace, prostě vás všech.

Nepochybujeme, že se zachováte, jak se na americké občany přísluší.

Jsmo přesvědčeni, že poslechnete hlasu svého srdce i svého svědomí.

Víme, že si znovu, jako za první i za druhé války, vysloužíte právo nejčestnější, právo nazývat se věrnými potomky českého či slovenského národa.

Společně, ruku v ruce, dopomůžeme Pravdě k vítězství.

Posolstvo Československé národní rady americké k domovu.

Drahi naši bratia:

Československá národní rada americká Vás zo svojho zasedania úprimne pozdravuje.

Na Slete Slovanského Sokolstva v Prahe v roku 1912, účastníci ktorého sú ešte medzi nami, na hlavnej tribúne bolo umiestené sokolské heslo: "Jeden za všetky, všetci za jedného". V tomto duchu sme my americkí Česi a Slováci pomáhali za prvej vojny prezidentovi Masarykovi a generálovi Štefánikovi ako aj za druhej vojny prezí-

dentovi Benešovi a v tomto duchu sme a stojíme po Vašom boku aj dodnes.

Od minulého roku bola komunistická strana Československa nútená omedziť používanie svojej moci, ktorú stále drží vo svojich rukách. Hoci sa nám komunisti snažia nahovoriť, že tento ústup je dobrovoľný a je veľkomyseľným darom ako aj nápravou minulých chýb, my vieme, že ide o ústup nedobrovoľný, o ústup vynútený všeobecným odporom českého a slovenského národa.

My z tohoto ústupku vyvodzujeme dvojaký dôležitý záver.

Za prvé: Pretože ide o ústup vynútený, aj organizovaný za účelom udržať komunistický režim naďalej i napriek jeho zhubnému vplyvu na morálku, na hospodárstvo a na mezinárodné postavenie národa, je **nemožné** prejavovať k nemu i **len** sebe menšiu **vd'ačnosť** a **načisto nemožné** zmieriť sa s dnešným stavom v Československu ako s akousi náhradou alebo náhražkou slobody. Naš požiadavok ostáva nezmenený: Obnovenie základných ľudských práv v Československu zaručených slobodnými voľbami pod mezinárodným dozorom. V tomto smere budeme aj naďalej pracovať. Tuto požiadavku budeme aj naďalej predkládať vláde Spojených štátov a celému slobodnému svetu, až do doby kým Vy sami nebudete môcť tak urobiť.

Za druhé: Názor, že Vy doma nemôžete nič podniknúť a robiť, je komunistami zámerne tvorený a je načisto falšný. Národ zjednotený v akomkoľvek druhu odporu, treba i len v apatii, vedel teraz donútiť k ústupu i tu najdokonalejšiu organizovanú tyraniiu v dejinách. A keď vedel dobyť takého víťazstvo národ zjednotený len odporom a apatiou, čo viacej môže urobiť národ zjednotený spoločným ideálom a spoločným vznešeným cieľom!

Vzhľadom k tomu, že sa komunistický režim bojí sily takejto zápalnej myšlienky, Vám znemožňuje, abyste si takýto ideál vytvorili. Je si vedomý toho, že nestačí len znemožniť organizovanú akciu, ale vie zo zkušenosťi, že politická uvedomelosť československého národa vedie a povedie spontane k úspešnej akcii bez organizácie, na základe shodných úsudkov, ktoré si v danej dobe a situácii vytvára každý človek sám pre seba. Návštevy našich milých hostí z Československa, ako aj naše návštevy v Československu, budú napomáhať k tomu, aby sa takýto spoločný ideál a spoločný úsudok vytváraly.

Veríme, že známa politická uvedomelosť českého a slovenského národa Vám pomôže, aby ste využili všetky možnosti do krajnosti, ale za včasným rozpoznaním krajnej hranice.

Vaše možnosti, ktoré sú dnes omedzené, porastnú čím ďalej tým viacej s každým dosiahnutým úspechom, a umožnia Vám vynútiť si na vládcach komunistické strany Československa ďalšie ústupky. Budú tiež značne ovplyvňované událosťami mezinárodnými, a to nielen politikou Spojených štátov, kde máte svojich najvernejších priateľov, ale aj politikou európskych mocností, rozporom medzi komunistickou stranou Číny a komunistickou stranou Sovietskeho sväzu, a zvýšia sa ešte viac krízou, ktorou nezbytné musí prejsť každý totalitný režim pri zmene vlády, ku ktorej v Sovietskom sväze v dohl'adnej dobe iste dojde.

V tomto boji sme všetci jednotne za Vami. Nikdy sa nevzdáme požiadavky slobodných volieb v Československu. Žiadame tiež vládu Spojených štátov, aby presadzovala pre Vás aj drobnejšie požiadavky; ako na príklad uvoľnenie cestovania, výmenu tlače, slobodné počúvanie rozhlasu, zrušenie cla na dárkové balíčky, spravodlivú výmenu dolarov za koruny, a mnoho ďalších. Vy sami môžete posúdiť, koľko sa už na tomto poli uskutočnilo. Každý, a, ten najmenší ústupok, je nám ako aj Vám len krokom ku konečnému cieľu: ku slobode, ktorá umožní Československu, aby podľa znenia svojej prvej Ústavy zaradilo sa do rodiny národov ako štát mierumilovný, demokratický a pokrokový.